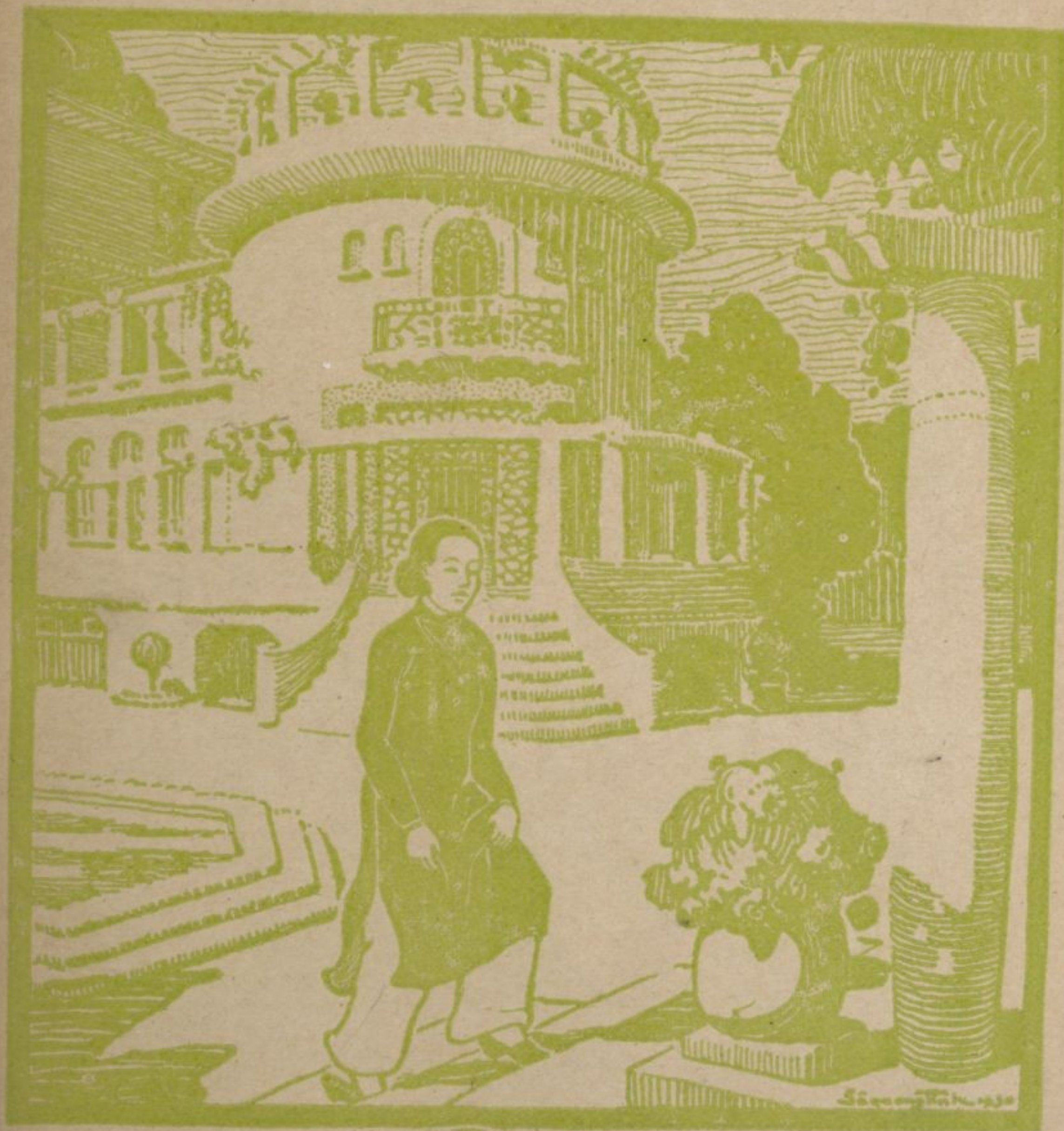

80
INDO-CHINOIS
1495
(5)

TRÌNH THẨM TIỂU THUYẾT

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 13839

OAN-TÌNH LY-HẠN

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne - Saigon

16. 1939
1000 exemplaires

80 Incho
1495

IMP. DUC-LUU PHUONG
158, RUE D'ESPAGNE
Boulevard San - Louis
Directeur L'Imprimerie Boulong San Louis

(G.)

11 11 11 11 11 11 11 11 11 11

TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẠN

CUỐN THỨ NĂM

III

Rỏ mắt Anh Tài

(Tiếp theo)

— Đừng tổ chi hết, cứ lo bắt được hết bọn nó sẽ hay, làm như thế thì ta mới có danh tiếng.

Theo con đường Kitchener chạy dài đến đầu đường Gal-lieni bên phía tả, có một cái nhà lầu bốn căn rộng rãi, cao ba tầng mới cất.

Nguyên nhà này của một người tên là Đăng-La, Đăng-La tướng lùn, mặt tròn, mập, có râu cá chốt, đầu hớt ca-rê xem mặt có vẽ sâu hiểm lạ thường.

Một hôm trời vừa sáng Đăng-La thức giậy sớm, vừa đi xuống lầu bỗng thấy có 6 người đi lên Đăng-La dòm một chập mới nhớ liền nói rằng : Uã bạn Phong-Lôi.

Phong-Lôi cười hỏi rằng : Bạn quên tôi sao ?

— Quên thật hôm qua tôi có được thư của bạn, tôi thật lấy làm lạ kỳ, vì nghĩ rằng, không lẽ bạn bỏ Hà-nội.

Phong-Lôi đến bắt tay rồi nói : Tôi vô đây gần một năm trời rồi ; vì tôi bị thằng Trúc-Công rất lợi hại, nên không thể ở được.

Đăng-La bắt tay Cao-Đoàn hỏi : Còn ông này tôi nhớ mặt vậy xin lỗi cho tôi hỏi phải ông là Hoàng-Anh kỹ-sư chẳng ?

Cao-Đoàn nghe hỏi kinh ngạc trả lời rằng : Phải, sao ông lại được biết như vậy.

— Ông không nhớ chớ ta hội diện tại đường Hàng giấy ở Hà-nội sao ?

— À, tôi nhớ rồi. Xin lỗi ông vì lâu quá nên quên phức.

Đặng-La mời hết lên lầu, rồi hỏi Phong-Lôi rằng : bạn thuật cho tôi nghe, những việc bạn cậy tôi thế nào ? chớ trong thơ hôm qua nói giẩn tắc lăm.

Phong-Lôi nghe hỏi cả mừng, bèn thuật hết việc của Cao-Đoàn cho Đặng-La nghe.

Đặng-La nói : Ta không cần tìm đâu ở nữa, hãy ở nhà đây thì yên : vì trong nhà tôi làm rất lợi hại và bí mật phi thường.

● Phong-Lôi và Cao-Đoàn cả mừng.

Cao-Đoàn nói ; Ta phải làm sao cướp ông Hải-Thọ lại kéo mang tiếng thì khó cho ta lăm.

Phong-Lôi nói : Ta không cần cướp nữa mà làm chi, vì thằng Lơ-mon nó đã hiểu ta rồi.

— Không đâu, nó có bằng cớ chi mà gọi ta là kẻ hung phạm được.

— Bạn nói như thế thì dễ thỉnh thoãn lắm, vì Hải-Thọ còn đau chưa bớt, không hại gì. Nói đến đây thấy ba Gấu và chính Voi khiến ông Huyện Bầy lên.

Đặng-La bảo đem vào phòng phía hữu rồi sể cho thuốc.

— Ông biết làm thầy thuốc sao ?

— Tôi học gần thi đậu y khoa tấn-sĩ nhưng tôi bỏ theo nghề của chúng ta đây, vì nghề này rất tự-do hành-động. Đặng-La nói rồi, bước vào phòng Phong-Lôi và Cao-Đoàn cũng bước theo. Vô đến phòng thấy có đủ đồ dùng theo nhà lương-y.

Đặng-La bước lại cỡi áo ông Huyện-Bầy, thấy có một mũi súng nơi chĩa vai, đạn vô năm phân. Đặng-La nói rằng : Chúng nó có một người tài bắn rất giỏi, nên mới độ được như vậy.

Đặng-La nói : Bắn như thế mà ông gọi rằng : Giỏi, còn như tôi đây thế nào ?

— Bạn thì bắn giỏi rồi.

Nói đến đây bỗng nhiên Đặng-La xây xẩm mày mặt té xiểu, cả thầy đều thất sắc.

Nói qua chàng Xuân-Ngọc đòi được ông Hải-Thọ thì mừng rỡ bội phần song ông mê mang vì bị bắn rất nặng, chàng để Hải-Thọ trên phòng ở trên lầu chót. Chàng dòm vào mặt ông Hải-Thọ xanh xao vàng vọt, thì động lòng rơi lụy than rằng : « Kiếp con người biết đâu là họa phước, mới giàu sang sung sướng, bỗng chốc hóa ra tan nát cửa nhà dày thân dập kiếp chàng than thở bấy nhiêu càng sụt sùi giọt lệ bấy nhiêu. Vì chàng thấy ông Hải-Thọ thì tức nhiên nhớ đến nàng Kim-Sa mà chàng nhớ đến Kim-Sa chừng nào thì cảm hơn tức giận Cao-Đoàn chừng này.

Chàng bước lại sờ nơi ngực ông Hải-Thọ thấy còn hơi hớp chút ít mà thôi. Chàng nói thầm rằng : Bây giờ ta phải rước ai mà cứu bệnh cho người thật khổ cho ta, nếu người thật thì ta còn chi là danh-giá. Cao-Đoàn ôi ! ta sẽ bắt mi, mà phân thây xẻ thịt từ miếng mới vừa lòng ta. Ta lấy trái tim mi, và cha mi mà tế thân phụ của ta.

Chính một tay cha con mi hại cả nhà ta lại đến người yêu của ta, phải vùi thân má đỏ cực phận hồng nhan vậy. Thế là mối thù này ta với mi chẳng chung đội trời đạp đất.

Chàng than thở bỗng nghe ông Hải-Thọ cự mình rên siết và rằng : Ôi chết đi ! Kim-Sa con ơi ! Con bây giờ ở đâu !

Chàng Xuân-Ngọc nghe đến tên Kim-Sa thì càng thêm sầu não, chàng khôn cầm giọt lệ được nên khóc ròng chàng than rằng : Kim-Sa em ơi ! Vì đâu xuôi khiến, cuộc tang thương một lúc phân lìa, đoái nhìn cảnh ngộ biệt-ly, càng chua xót biết đâu khi hồi ngộ ! Em ôi ! em có được an lòng an thân chẳng ? hay là em phải chịu sóng dập gió vùi, hoa tàn ngọc nát, chốn trần ai em phải lạt tài, phận liễu bồ không ai giúp đỡ ?

Xuân-Ngọc than thở như vậy, thì phập phồng sợ hãi, thương người yêu dấu phải chịu dày thân.

Chàng chẳng sợ nàng Kim-Sa chết vì có Huế-Linh rất giỏi phò nàng, chỉ sợ nàng lặn đạn lao đao mà thôi.

Xuân-Ngọc than thở một chập rồi cúi mặt xuống suy nghĩ lối năm phúc đồng hồ, chàng gặt đầu, lấy đồng hồ ra coi thì 3 giờ chiều chàng bước lại nhận chuôn, giây lắc năm Hùng sáu Vốn chạy lên hỏi rằng : Chẳng hay thầy kêu bọn tôi có việc chi ?

Hai người lối bảy giờ tối phải làm như vậy.... như vậy....

— Năm Hùng sáu Vốn dạ dạ vâng lời chạy trở xuống.

Theo con đường Mayer chạy dài lối một trăm thước, thấy bên phía tả có một dải phố lâu rất tốt, căn đầu số 772 chưng dọn đẹp để lạ thường ai trong vào cũng đoán cho rằng : Nhà của quan viên phẩm tước.

Lối sáu giờ rưỡi tối thấy một cái xe hơi, chạy đến có hai người bước xuống, đều mặt đồ trắng, đi qua đi lại dòm vô nhà tựa hồ như muốn vào nhưng còn ngại sự chi vậy.

Hai người ấy chính là năm Hùng sáu Vốn đó. Chập lâu nghe sáu Vốn hỏi phải nhà này chăng ?

— Không hiểu, vì tôi đã quên số hiệu thầy dặn rồi, anh có nhớ không ?

— Tôi cũng một sách với nguyên soái, mà anh hỏi làm chi cho thất công.

— Học sách của nguyên soái là nghĩa chi tôi không hiểu

— Sách dốt.

— Tại sao gọi rằng sách của nguyên soái là “ dốt ”.

— Vậy anh không nhớ Nguyên-Soái Quốc-trì-Cung, ngài ghi công cho chư—tướng ai công lớn thì ngài vẽ vòng lớn, ai công nhỏ thì ngài vẽ nhỏ đó sao ?

— Bị anh nói cao kỳ nên tôi không hiểu. Bây giờ anh đứng đây, để tôi vô nhà người ta mà hỏi thăm.

— Cho tôi đi với.

— Đi hỏi thăm, vô làm chi cho nhiều.

— Đặng xin nước uống chớ khát quá.

— Đi thì đi.

Năm Hùng sáu Vốn đi lại căn phò đầu dưới bước vô thấy có một cô con gái lối mười bảy tuổi đang ngồi thêu khăn.

Sáu Vốn dòm thấy chắc lười kêu năm Hùng nói rằng : Anh coi kia cà, cô này còn lịch sự hơn cô Huế-Linh em của thầy ta nữa.

— Nói bảy người ta nghe dả tét hòng đa.

— Anh nói sao nghe phật đực quá.

Sáu Vốn tẩn hắng một tiếng rất lớn, cô con gái dục mình đứng dậy ngó thấy liền chào rồi hỏi rằng : Dạ thưa hai thầy ở đâu em không hiểu ?

Năm Hùng thấy sáu Vốn thì bắt tức cười, và tỉnh đi ra, sợ ở đó sáu Vốn nói bậy thì mình cũng mang nhục. Nên làm bộ ho trở ra nhờ nước miếng, đi thẳng ra lộ đứng ngó vô.

Còn sáu Vốn nghe hỏi thì linh quính liền hỏi rằng :
« Thưa cô, tôi biết nhà của cô số mấy ? »

Cô con gái nghe sáu Vốn hỏi, thì lấy làm lạ, và bắt tức cười, nên tùm tiềm cười và hỏi : Thầy hỏi chi em không hiểu được.

— Nhà của ai ở đầu đường phía trên số mấy ?

— Phải thầy hỏi căn nhà đầu trên chăng ?

Phải đa cô à.

— Nhà ấy của ông lương-y Đỗ-thanh-Cao mới dọn về, lối bảy bữa nay.

Sáu Vốn sực nhớ lại thì cả mừng, vùng chạy tuốt trở ra kêu năm Hùng nói : Phải đa nhà đó là... Năm Hùng bụm miệng sáu Vốn nói phải kín nhem cho lắm.

Còn cô con gái thấy vậy cũng tức cười bước ra dòm theo sáu Vốn.

Sáu Vốn nói với năm Hùng rằng : Con đó tình với tôi hết sức anh à.

— Sao anh biết nó tình với anh ?

— Tôi hỏi thăm nhà, nó cứ ngó tôi cười miếng chi hoải, nói rồi day lại ngồi thấy cô nọ ngó theo, liền vỗ vai năm Hùng chỉ nói : « Nó còn ra ngó theo tôi đó. »

Năm Hùng day lại, làm cho cô gái mắt cở trở vô nhà, năm Hùng tức-cười nói rằng : Cô ấy ngó anh là nghĩa gì, anh hiểu không ?

— Nó muốn tôi.

— Muốn..... c... h...u.... ở... i.

Năm Hùng sáu Vốn nói chuyện cười, giây lát đã đến nhà ấy, năm Hùng sáu Vốn bước vào có một tên bồi chạy ra xá, hỏi rằng hai thầy đến có việc chi ?

Sáu Vốn gặt đầu hỏi rằng : « Có mon-xù Đỗ-thanh-Cao ở nhà không ? »

— Bẩm ông, ông tôi đi chơi chưa về.

— Đi lâu mau rồi.

— Đi hồi năm giờ chiều.

— Thế bây giờ gần về chẵn ?

— Bây giờ thì ông về đến. Tên bồi nói rồi nhắc ghế mời ngồi chạy đi rót nước, lấy thuốc.

Năm Hùng và sáu Vốn ngồi chờ lỗi hai mươi phút thì Đỗ-thanh-Cao đã về, bước vào bắt tay hỏi rằng hai ông đến có việc chi ?

Năm Hùng đưa ra tấm carte ấy đề tên như vậy.

Louis Berthelot

Procureur Général

Ở sau có mấy hàng chữ nhỏ rằng :

Cher M. Docteur

Xin ông vui lòng dời gót đến nhà, lấy giùm đạn súng lục ra. Vì bị rũi ro chùi cây súng bóp nhầm cái rết-so nên nó nổ trúng ở chỗ vai.

Rất cảm ơn ông trước.

Quan lương-y Đỗ-thanh-Cao xem rồi cả kinh, lật đặt hồi năm Hùng sáu Vốn ra đi, cả ba lên xe. Năm Hùng cầm tay bánh chạy dòng do một chập ra đường Nô-rô-dom. Đỗ-thanh-Cao lấy làm lạ hỏi rằng : Sao không đến nhà ông Louis Berthelot (Nguyên Đỗ-thanh-Cao rất thân mật với Louis Berthelot nên biết nhà).

Đỗ-thanh-Cao hỏi vừa dứt tiếng bị sáu Vốn chụp đề năm ngựa, nhét khăn vào họng. Đỗ-thanh-Cao vùng vẫy không nổi, nên phải chịu cho sáu Vốn tự do cột trói.

Sáu Vốn trói Đỗ-thanh-Cao rồi nói rằng : « Xin lỗi ông chúng tôi rước ông đến chữa bệnh, nhưng phải làm như vậy mới được, chớ nếu ngoại trừ ra không còn làm sự chi hại ông cả. Xin cho tôi bịch mắt ông. » Nói rồi lấy khăn bịch mắt Thanh-Cao lại.

Về đến nhà sáu Vốn vát Thanh-Cao lên phòng để xuống mỡ trói. Chàng Xuân-Ngọc cả mừng bước lại mỡ khăn bịch mắt cho Đỗ-thanh-Cao, Đỗ-thanh-Cao được mỡ trói mỡ khăn, dòm thấy một người nằm trên giường mặt bao trùm hết, chỉ còn từ cổ sắp xuống, hai bên có hai người mang mặt nạ cầm súng lục liên và một người Nhựt không mang mặt nạ.

Đỗ-thanh-Cao lấy làm lạ và kinh sợ thì người Nhựt bước đến nói tiếng pháp rằng : « Tôi xin ông tha thứ cho, và ông vui lòng chữa giùm bệnh này tôi sẽ đền ơn rất nặng. »

— Ông là người chi, lại rước tôi một cách hung bạo như vậy, phải nói cho tôi hiểu. không thì dầu chết tôi cũng không làm. ●

— Ông chớ nghĩ ngại chi cả, chúng tôi chẳng phải quân ác đức đâu. Bọn tôi là người nghĩa-hiệp, song khó tỏ việc này.

— Tôi khó tin được.

— Dầu ông không tin, cũng xin thi ân giùm, ông là người cứu dân độ thế mặc dầu hung dữ, ông cứ một bức làm ơn, như vậy mới gọi rằng người hiền đức. »

Quan lương y Đồ-thanh-Cao nghe nói gặt đầu nói rằng : « Như vậy thì tôi cũng ra ân làm giùm, nhưng phải đưa tôi về. »

— Ấy là phận sự chúng tôi phải làm, ông không cần nhắc.

— Ở đây không có đồ móc đạn và thuốc, vậy đưa tôi trở về lấy dẫu.

— Ông về sợ ông không đến nữa chẳng.

— Tôi hứa rồi chẳng khi nào thất tín.

Xuân-Ngọc cười và nói rằng : « Nói chơi với ông chớ tôi đã lấy sẵn rồi. » Và nói và bước lại nhận chuông, tức thì có sáu Vốn xách hộp đựng thuốc và đồ nghề bước vào đưa cho Thanh-Cao.

Đồ-thanh-Cao cả kinh nói rằng : « Đồ này của tôi cất trên lầu tôi, sao bây giờ ở đây.

— Tôi mới sai nó đến lấy đó dẫu.

Đồ-thanh-Cao bước lại để hộp trên giường, mở lấy đồ móc đạn cho Hải-Thọ và nói rằng : « Chỗ này dẫu có gãy một cái xương củ, bây giờ bị bắn một lần nữa thì khó mau lành được. »

— Ông liệu chừng bao lâu bệnh này mạnh ?

— Ít nữa lồi ba tháng.

— Ông ráng thi ân giùm.

Chẳng bao lâu quan lương-y dẫu móc đạn và bắn bỏ xong. Liền lấy ra một ve thuốc bảo rằng : « Mỗi ngày ông lấy bông gòn nhúng vào thuốc này đắp lên, rồi băng lại, săn sóc cho kỹ thì mau mạnh.

Xuân-Ngọc cả mừng tiếp lấy, rồi lấy ra ba trăm đồng bạc nói rằng : Xin ông lấy chút ít của mọn này, gọi công khó

Xuân-Ngọc cả mừng tiếp lấy, rồi lấy ra ba trăm đồng bạc nói rằng: Xin ông lấy chút ít của mọn này, gọi công khó nhọc. Của này của chúng tôi chết sống mới có, chớ chẳng phải của quạnh tài, bất nghĩa đâu.

— Không tôi thì ân giùm, ông bảo người đưa tôi về thì đủ.

— Ông phải lấy bạc này tôi mới đưa về.

Quan lương-y Đỗ-thanh-Cao cực quá mới lấy ba trăm đồng bạc. Xuân-Ngọc cả mừng nói rằng: Bây giờ xin ông cho tôi bịch lấy mặt ông, đừng đưa ông về.

Quan lương-y Đỗ-thanh-Cao gặt đầu kế năm Hùng sáu Vốn bước vào bịch mặt Thanh-Cao, rồi nhận nút tức thì cái phòng lặn lặn xuống thề thang máy.

Thanh-Cao nói thầm rằng: Bọn này rất bí-mật chắc là bọn bắt ông Huyện Bẩy đây chăng? Nhưng sao cách cử chỉ của tên đầu đảng rất mi miều hiền lương, và ăn nói rất bất thiệp, thật khó hiểu lắm. Đỗ-thanh-Cao suy nghĩ đến đây thì phòng đã dừng vững năm Hùng năm ta y nói rằng: Ông đi theo tôi đừng ra xe.

Ra đến xe năm Hùng sáu Vốn đỡ Đỗ-thanh-Cao lên, năm Hùng cầm tay bánh chạy tuốt về nhà của Thanh-Cao.

Đến nơi thả Đỗ-thanh-Cao xuống rồi liền chạy tuốt. Đỗ-thanh-Cao mở khăn ra thấy nhà mình còn hộp thuốc và đồ nghề để dưới đất bước lại xách vào nhà.

Nói qua năm Hùng sáu Vốn chạy vòng vo, vừa đến vườn bờ-rô, bỗng có một cái xe hơi ba chỗ ngồi chạy chặn trên xe có bốn người cầm súng lục liên bảo lớn rằng: Phải ngừng lại, năm Hùng dòm thấy Lơ-mon thì cả kinh lập tức sang số xe đến một trăm tám vọt qua chạy tuốt. (Nguyên cái xe của Xuân-Ngọc cũng một thứ với xe của Lơ-mon chạy 260 cây số một giờ hiệu « Wattmand » chàng Xuân-Ngọc sửa lại hiệu « Citroën » và đặt riêng là « mũi-tên »)

Còn Lơ-mon xem thấy cả giân quây xe lại rước theo, sáu Vốn dòm thấy liền nói rằng: Xe ấy theo vậy anh chớ chạy về nhà e lậu việc. Năm Hùng nghe theo chạy vòng theo đường Maréchal Pétain ra Chợ lớn chạy tuốt theo đường về Mỹtho, gần đến Anlac thì xe Lơ-mon theo gần kịp.

Năm Hùng cả kinh cho chạy đến 220 cây số một giờ. Lơ-mon nói rằng: Bọn nó lại có xe chạy đến như vậy ta rất

khó bắt đặng và nói và sang số chạy hết hai trăm sáu chục cây số. Hai cái xe chạy ai xem tuấy thì đều chắc lưởi lắt đầu, nhứt là khi qua mặt mấy cái xe thường và khi tránh nhau lên xuống, mấy cậu sớp-phơ đều kinh hồn oản vía.

« Mũi tên » chạy « chớp nháy » rước đến Bến-lức thì xe « chớp nháy » của Lơ-mon nổ bánh lật úp, liền có một cái xe ở sau chạy đến ngừng, hai người bước xuống thấy Lơ-mon, ba Thảo đội Tài đội Hóa mê-mang, lật đặt bông lên xe. (Nguyên hai người này là Lê-mộc-Việt và Dương-hầu-Tả vưng lời chàng Xuân-Ngọc, lầy xe theo sau xe của năm Hùng sáu Vốn, đặng xem việc không lành sắp đến hồng tiếp cứu, xe của Lơ-mon nổ bánh đó là bởi Lê-mộc-Việt bắn).

Lê-mộc-Việt và Dương-hầu-Tả đang đem bốn người lên xe, giầy lắt năm Hùng sáu Vốn trở lại thấy thì cả mừng. Sáu Vốn xuống xe hỏi rằng : sao hai anh biết theo tiếp cứu như vậy ?

— Thấy bảo theo hai anh, chớ chúng tôi đâu biết được.

— Bốn cái thầy của bọn Lơ-mon đem về làm chi ? Hãy sắp ra giữa lộ đây giầy lắt sẽ có xe khác đến tức họ cũng đem về làm ơn, còn ta hãy trở về cho mau, kéo họ hay thì khó lắm.

Cả thầy khen hay đồng khiên Lơ-mon ba Thảo đội Tài đội Hóa để giữa đường rồi lên xe chạy tuốt về.

Đến nơi vô tổ các việc cho Xuân-Ngọc nghe, chàng cả kinh nói rằng : vậy ta phải cho quan chánh sở mật-thám hay, đặng người đến đem về. Nói rồi bước lại kêu giầy thép nói.

Quan Chánh sở mật-thám đang ngồi bông nghe chuông điện-thoại đổ rất giử dội, ông lật đặt bước lại để vào tai nghe, hỏi rằng : Allo...allo... Phải quan chánh sở mật thám chăng ?

— Phải, có việc chi ? Allo. . . . allo. . . .

— Allo. . . . ông mau mau đến cầu Bến-lức đem Lơ-mon ba Thảo, đội Tài, đội Hóa về, vì bị lật xe, đang nằm mê mang bất tỉnh ở giữa đồng.

Quan chánh sở mật-thám cả kinh lật đặt hối đội Minh ra bảo sáu người lính và đem ra hai cái xe, nhắm Bến-lức chạy thẳng.

Đến nơi quả thấy bốn người nằm giữa lộ mê mang hồn phách, quan chánh sở mật-thám hối linh đem lên xe, và kêu làng giao canh giữ cái xe của Lơ-mon xong, đồng trở về, đem đến nhà thương Đồng-Đất cho quan Lương-y Angot cứu cấp.

Nhắc lại quan lương-y Đỗ-thanh-Cao về nhà ăn cơm xong; lên phòng nằm nhớ đến bọn bắt mình khi nãy, thì kinh hồn nói thầm rằng : bọn này rất tài tinh, ta không được thấy sự hành động trong nhà nó, chớ ta cũng hiểu nhà bí-mật là thường. Đỗ-thanh-Cao suy lường đến 11 giờ khuya mà ngủ chưa được.

Lóng nghe một cái rộp Đỗ-thanh-Cao kinh hồn ngồi dậy thấy cánh cửa sổ bật ra. Có một người mang mặt nạ nhảy vào đưa súng lục liên ngay ngực chàng nói rằng : Ông phải lặn thình và nghe những lời tôi nói không thì tôi bắn chết.

Đỗ-thanh-Cao cả kinh đưa hai tay lên, nghe nói liền hỏi rằng : Chú muốn nói chi ?

— Ông phải chiều cho tôi bịch lấy mắt ông, đừng rước ông đến chữa giùm bệnh hiểm nghèo, không thì tôi không dung ông sống.

Đỗ-thanh-Cao nghe nói nghĩ thầm rằng : Lạ này, mới bọn khi chiều đây cũng vậy hai là bệnh khi nãy trở chẳng ? Ủa mà không phải, nếu có trở lại đến nói cho ta hay tức ta đi chớ có đâu nói lỗ mắng như vậy ? Bọn này chắc là bọn khác thôi ta đi thử coi. Nghĩ rồi nói rằng : Được, mi cứ bịch mắt ta đi và nhớ lấy hộp đồ của ta đó. Đỗ-thanh-Cao nói dứt lại có một người trèo vào, đi lại bịch mắt Đỗ-thanh-Cao rồi dặc xuống lầu mở cửa ra lên xe chạy tuốt. Xe chạy quanh lộn một hồi ngừng, hai tên ấy dặc Đỗ-thanh-Cao vào nhà.

Vô đến phòng Đỗ-thanh-Cao nghe nói rằng : « bọn này rất giỏi takhen đó, thôi hãy đi ra đi. Bọn ấy « dạ » rồi đi trở ra kê một người đến mở mắt cho Đỗ-thanh-Cao. Đỗ-thanh-Cao dòm thấy người ấy là người tây râu bao hàm, ở trước có hai đũa ghế ruột gà, một người nằm, cũng bao mặt bằng lục soạn đen, xung quanh phòng vách bằng sắt rất chắc.

Người tây râu bao hàm nói với Đỗ-thanh-Cao rằng : ông làm ơn đến cứu giùm bệnh này, tôi sẽ đền ơn ông một trăm đồng.

Đỗ-thanh-Cao chẳng trả lời bước lại xem, thấy nơi chã vai cũng bị đạn như người khi nãy, thì càng kinh ngạc hơn nữa.

Quan lương-y Đỗ-thanh-Cao lấy đạn và băng cho người ấy xong, rồi nói với người tây ấy rằng : bệnh nầy không sao cả, đạn vô nhẹ, lổ hai tuần thì mạnh lại như thường.

Người tây nói : « Cám ơn ông, ở nhà cũng có ông bạn tôi rất giỏi về y-khoa, nhưng người mới phát đau nặng, vậy mời ông qua cứu giúp.

Đỗ-thanh-Cao gặt đầu, người tây giắt qua phòng kế bên, thấy một người nằm rên siết, mặt cũng bao lụa đen, Đỗ-thanh-Cao bước lại coi rồi nói rằng : Người bị cảm, nhưng nhẹ, tôi cho uống thuốc, và chích một mũi thì hết.

Quan lương-y Đỗ-thanh-Cao lấy đưa cho người tây râu bao hàm một ve thuốc, rồi chích ở tay một mũi, xong rồi nói rằng : Xin ông hãy đưa tôi về.

— Được, nói rồi kêu hai tên mang mặt nạ khi nãy lại bịch mắt Đỗ-thanh-Cao giắt ra vừa đến cửa, nghe tiếng xe lửa thối om sòm, Đỗ-thanh-Cao nói thầm rằng : Bọn này không phải là người lương thiện, vậy sáng ta đến nói cho quan chánh sở mật-thám hay đến bắt bọn nó. Nếu có tiếng xe lửa tức nó ở gần đường Gallièni, Đỗ-thanh-Cao nghĩ đến đây thì nghe tên ấy nói, đã đến xe rồi, hãy lên. Đỗ-thanh-Cao mò đưng xe bước lên, hai tên ấy đạp máy xe chạy đến nhà thả Đỗ-thanh-Cao xuống, rồi chạy tuốt trở về.

(Độc-giả cũng chẳng lạ chi, bọn này là bọn của Cao-Đoàn đó. Nguyên vì Đảng-La phải bị bệnh cảm, nên Cao-Đoàn và Phong-Lôi mới toan rước quan lương-y Đỗ-thanh-Cao điều trị. Nhưng cũng may cho chúng nó, nếu đến sớm thì phải bị tay Lơ-mon rồi).

Hôm sau Đỗ-thanh-Cao dậy sớm ăn lót lòng rồi, ra kêu xe kéo đến dinh quan chánh sở mật-thám.

Đến nơi thấy quan chánh sở mật-thám cũng vừa bước ra dặng đi. Đỗ-thanh-Cao kêu lớn rằng : Quan chánh sở mật-thám dừng bước lại, tôi có việc tỏ cho ngài nghe đây.

Chào quan lương-y ông có việc chi ? Gấp hay huẩn.

— Không gấp và không huẩn việc bình thường. Ông đi đâu bây giờ mà coi bộ lật đật lắm vậy ?

— Tôi đến thăm quan lương-y Lơ-mon ở trong nhà thương Đồng-Đất.

— Ngài phải bình chi vậy ?

— Ông lên xe tôi thuật cho ông nghe và đến thăm người luôn thể được chăng ?

— Được lắm.

Quan lương-y Đồ-thanh-Cao bước lên xe quan chánh sở mật thám khi xe sắp chạy, quan chánh sở mật thám nói :
• Việc ông Lơ-mon rất bí-mật chẳng biết người và ba Thảo đội Tài đội Hóa khi hôm rước theo xe nào, khi đến Bến-lức phải bị một mũi tên sắt trúng bảnh nên bề xe lật cả bốn người đều bình nặng.

Ông hay hồi nào mà đem người về ?

— Hay hồi 9 giờ tối.

— Ai cho ông hay ?

— Không biết.

— Dã, sao ông nói thế ?

— Vì cho hay bằng giấy điện thoại. Quan chánh sở mật thám bèn thuật hết việc khi hôm cho Đồ-thanh-Cao nghe.

Đồ-thanh-Cao hỏi : Còn sao ông lại biết ông Lơ-mon rước xe nào ?.....

— Tôi nghe người người đồn rùm rảng : Khi hôm có ba cái xe hơi chạy rất lẹ, nhưng không ai hiểu là xe gì, là bởi xem chẳng kịp.

Đồ-thanh-Cao nói thầm rằng : Việc này tức có quan hệ với việc của ta nghĩ rồi bèn thuật việc mình hai phen lấy đạn cho hai người bí-mật cho quan chánh sở mật thám nghe.

Quan chánh sở mật thám nghe nói cả kinh thốt rằng : ông có nhớ nhà của chúng nó chẳng ?

— Không nhớ được, nhưng tôi có nghe tiếng xe lửa thổi gần bên, ông cứ xét từ nhà theo đường Galliéni ra Chợ-lớn thì gặp được nhà ấy.

Quan chánh sở mật thám gật đầu nói : Theo như lời ông chắc được, nhưng chờ ông Lơ-mon và ba Thảo, đội Tài, đội Hóa mạnh dã.

Hai người trò chuyện đến đây, xe đã chạy tới nhà thương Quan chánh sở mật thám và quan lương-y Đồ-thanh-Cao xuống xe đi vào ; đến phòng quan lương-y Angot đang băng cho Lơ-mon, và Lơ-mon đã tắt.

Quan lương-y Angot thấy hai người thì mừng rỡ bắt tay xong, quan chánh sở mật thám bước lại hỏi Lơ-mon rằng : trong mình ông bây giờ thế nào ?

Lơ-mon nói : « còn tức nơi ngực ».

— Ông nằm yên đừng dai động không nên.

— Cám ơn quan chánh sở mật thám.

Lơ-mon nói đến đây đau đớn quá, liền nhắm mắt nằm yên. Còn quan chánh sở mật-thám và Đồ-thanh-Cao đi thăm ba Thảo đội Tài đội Hóa rồi trở về.

Quan chánh sở mật thám về đến nhà, vừa bước vô thấy thầy đội Minh hơ hải chạy đến nói rằng : Có án mạng rất long trọng.

Quan chánh sở mật thám cả kinh hỏi rằng : « ỡ đâu ».

— Ông đốc-phủ hàm Đồ-thức-An đã bị quân hung thủ giết rồi.

Quan chánh sở mật-thám kinh ngạc rung mình, lập tức điện thoại cho quan biện-lý quan thẩm án và quan lương-y Angot hay. Rồi ông cùng đội Minh bốn tên lính lên xe đến nhà Đồ-thức-An.

(Ông Đồ-thức-An đây chính là cha của nàng Đồ-kim-Xuân tự là Nguyệt-Anh. Nàng Nguyệt-Anh có lẽ chưa đọc giả cũng còn nhớ. Trước nàng cùng Kim-Sa lập nên tờ báo « Nữ-lưu-diễn-kịch » hiện giờ còn đang xuất bản).

Quan chánh sở mật-thám và đội Minh đến nơi xuống xe đi vào, có một tên bồi chạy lại nói rằng : Cô tôi mời ông lên lầu.

Quan chánh sở mật-thám và đội Minh đi lên, nghe tiếng khóc, đến nơi phòng thấy ông Đồ-thức-An nằm dưới gạch máu ra đóng vũng còn nàng Nguyệt-Anh ngồi một bên khóc nghe thảm thiết. Khi thấy quan chánh sở mật-thám lên nàng đứng dậy chào nói rằng : Mong ơn ông tìm giùm đưa giữ, đăng hành phạt cho xứng đáng với tội này.

— Ấy là việc bốn phận của tôi xin cô an lòng.

Quan chánh sở mật-thám nói đến đây thì Biện-lý và quan lương-y Angot bước đến khán tử thi thấy nơi ngực có một vịch rất sâu, quan lương-y Angot nói rằng : « Bọn này chẳng phải bọn thường, chín là bọn bắt ông Hải-Thọ, xem cái vịch này thì đâm bằng lưỡi kim.

Quan chánh sở mật-thám hỏi nàng Nguyệt-Anh rằng : cô hay ông thân cô bị thất hồi nào ?

— Mới hồi sáu giờ sáng đây, cha tôi có giận, sáu giờ lên đánh thức dậy đi Nha-trang tôi lên thấy cửa phòng mở bét ra, cha tôi nằm chết. Nàng Nguyệt-Anh và nói và khóc thảm đoạn chính chiều, đòi con ruột thác.

Quan chánh sở mật-thám bước lại lục soát trong mình ông Đồ-thúc-An gặp một mảnh giấy vàng ở túi áo. Quan chánh sở mật-thám xem rồi ra tường thất sắc, ngai coi rồi đưa cho quan Biện-lý, quan Biện-lý tiếp lấy xem thấy mấy hàng chữ như vậy :

Cùng Lơ-mon.

Việc án mạng nơi đây chính tay ta, nếu mi có giỏi thì ráng mà tìm.

Ký tên

R. H. M. O.

Quan Biện-lý nói rằng : việc này rất long trọng. Còn bọn hung thủ rất lợi hại, vậy chờ Lơ-mon mạnh sẽ hay.

Các quan lấy ăn kết, và cho phép nàng Nguyệt-Anh chôn ông Đồ-thúc-An.

Hôm ấy nhưt là các tòa báo rất lợi, mỗi tòa xuất bản có trên hai chục ngàn tờ vì ai ai cũng mộ xem ba việc :

Thứ nhưt : Vụ ba cái xe hơi rước nhau.

Thứ nhì : Vụ rước quan lương y Đồ-thanh-Cao hai lần kích liệt.

Thứ ba : ông Đồ-thúc-An bị giết, trẻ nhỏ bán nhưt báo la ó om sòm, « Hồn-Cổ-Quốc » thầy ; « Dân-Tâm-Báo » thầy ; « Liên-Huê-Nhưt-Báo » thầy. Duy có dân nghe tiếng « Nữ-Lưu diễn-kịch » làm cho các bạn nữ lưu rất phiền lòng.

Nàng Nguyệt-Anh hôm sau mới xuất bản năm chục ngàn tờ để cho không trong báo thuật đủ ba việc càng rõ, vẫn nói tao nhã hơn các báo khác. Nhưng lạ có một khoản rằng :

Cùng anh em chị em đọc báo :

Xin anh em, chị em thứ tha cho. Nguyên vì tờ báo tôi, và chị Kim-Sa lập ra nhờ anh em chị em hoan nghinh từ bấy lâu nay, thật ơn ấy chẳng biết đền cách nào chỉ tìm cách

khai hóa cho đồng bào, hoặc tìm câu văn tuyệt phẩm để
mở mang trí hóa cho chúng tộc, ấy là đền ơn tri ngộ bấy
nhiều đó.

Lại rủi ro cho nhà Kim-Sa bị quân hung ác tàn hại. (Việc
này có nói rõ, có lẽ ai ai cũng hiểu, không cần tỏ ra chi
nữa)

Vậy đây xin chị em anh em đồng bào miềng chấp, ngày
15 tây đến bốn-báo sẽ nghỉ xuất bản sáu tháng, để lo việc
nhà của chủ nhơn.

Mong rằng : anh em chị em đồng bào thứ tha cho. Nhứt
là bạn Nử-lưu ta.

Đỗ-kim-Xuân dit Nguyệt-Anh

Nói qua chàng Xuân-Ngọc đôi được Hải-Thọ và rước
quan lương y Đỗ-thanh-Cao, cứu bình ông Hải-Thọ rồi,
chàng mừng rỡ lo săn sóc cho ông mạnh làm chứng cho
chàng minh oan, dâng tiền bễ bắt Cao-Đoàn.

Hôm sau chàng đang ngồi suy tính cách nỡ tróc Cao-Đoàn
và Phong-Lôi bỗng thấy sáu Vốn tay cầm tờ báo « Hồn-Cổ-
Quốc » chạy lên đưa cho chàng nói rằng : thầy hãy xem coi
việc rất kỳ.

Chàng Xuân-Ngọc tiếp lấy võ ra xem thấy ở mặt thứ
nhứt, cột thứ ba có một đoạn như vầy :

Sát-nhơn bí-mật

Ông Đỗ-thúc-An (đốc phủ hàm) ở đường Paul Blanchy
hôm đêm bị giết một cách bí-mật, lấy mất 50 ngàn đồng.

Bọn ấy thi hành cách nào không rõ được. Hồi sáng này
ái nữ của ông là cô Nguyệt-Anh lên đánh thức ông dậy đi
Nha-trang, nàng vừa bước đến phòng thì thấy cửa phòng
mở bét, ông nằm dưới gạch chết, nơi ngực có một vết.

Khi các quan hay đến nơi lấy án-kết thì trong túi áo ông
lại có một mảnh giấy như vầy :

Cùng ông Lơ-mon

Việc án mạng nơi đây chính tay ta. Nếu mi có giỏi thì
ràng mà tìm.

R. H. M. O.

Thế là một đêm, mà xảy ra ba việc rất bí-mật, như vậy từ đây các nhà tư bản phải đề phòng cho nghiêm ngặt kẻo mang hại.

Đầy bồn-báo cũng mong quan lương-y Lơ-mon mau lành mạnh như thường đừng tim nĩa tróc bọng hung dữ ấy kẻo chúng nó tàng hại sanh linh đồ thân.

B. B.

Chàng Xuân-Ngọc xem rồi cả giận nói rằng : « Hận thay cho thằng Cao-Đoàn và Phong-Lôi dám cả gan giết người ăn cướp của lại đổ oan cho bọn ta, vậy ta phải bắt nó trong đêm nay mà hành tội. Chàng nói rồi nhận chuông kêu năm Hùng lên báo rằng : Người hãy xuống giả ra người Nhựt cho mau, rồi đem « Mũi Tèn » ra đi với ta.

— Mới hai giờ chiều thầy đi đâu ?

— Đi đến nhà Cao-Đoàn.

— Còn sớm sợ họ biết chẳng ?

— Ai biết đặng.

Năm Hùng không hỏi nữa, đi xuống phòng cái trang sữa vạn, xong thì thấy chàng Xuân-Ngọc cũng đã giả ra người Nhựt có râu cá chốt

Hai thầy trò lên xe, Xuân-Ngọc bảo chạy đến chợ dũi, ghé bà Huyện-Bảy chàng bước vô thấy bốn Á Xầm đang đánh bài cây, chàng lấy làm lạ nói thầm rằng : Lạ này, sao lại có mấy á Xầm ở đây hay là Cao-Đoàn đã bán rồi sao cả. Chàng nghĩ như thế bỗng nghe á Xầm hỏi « ai đó ».

Xuân-Ngọc hỏi tiếng quăng đồng rằng : Nhà này phải nhà của ông Bác-vật Cao-Đoàn không ?

Một á Xầm trả lời phải ; nhà này, nhưng người đã bán cho tôi hôm qua rồi.

— Thiềm biết người bây giờ ở đâu chẳng ?

— Không biết.

Chàng Xuân-Ngọc trở ra xe bảo năm Hùng chạy vô Chợ lớn lại đường Maréchal Foch ngừng ngay nhà của Cao-Đoàn, chàng đi vô thấy hơn mười người khách Triều-châu đang xe tử, chỗ bàn dọn dẹp lăn xăn, chàng nói thầm rằng : Ừa, nếu vậy thì thằng Cao-Đoàn đã tìm nơi ẩn mật rồi, chàng suy nghĩ như thế thì mặc dầu cứ bước vào hỏi người

Triều-châu rằng : nhà này phải là nhà ông Bác-vật Cao-Đoàn chẳng ?

Phải, nhưng ông bán cho Ban-Khạn rồi.

Xuân-Ngọc cảm ơn tên khách Triều-châu, trở ra bão năm Hùng chạy thẳng Biên-hòa « Mũi tên » chạy như mây bay, gió thổi chẳng bao lâu đã đến nơi Cao-Đoàn trú ngụ. Chàng chỉ đường cho năm Hùng đem xe vào một cái hang để xe rồi, đồng cùng nhau xuống xe đi vô (chư độc-giả cũng còn nhớ chàng Xuân-Ngọc xưa già ra người khách Quãng-đông chẳng ? Cái nhà rất màu nhiệm của Cao-Đoàn ở đây chính là tay chàng làm, nên bây giờ chàng vô thì dễ như trở bàn tay).

Xuân-Ngọc và năm Hùng đi đến cửa đóng bích bùng, hơi lạnh thấu xương. Chàng nói rằng : Nếu vậy Cao-Đoàn nó đã bỏ chỗ này nữa sao cả, chàng nói rồi bước đến nhận nút tức thì cửa đã sụp xuống năm Hùng lấy làm lạ hỏi rằng : « Sao thầy lại biết việc hành sự trong nhà này vậy » ?

-- Nhà của ta làm, ta không biết sao đặt chàng bèn thuật việc trước cho năm Hùng nghe.

Thầy trò đi ruồng cùng một trăm cái hầm đá, và mấy căn phòng đều mở không lạnh lẽo xem xét xong chẳng tìm được tin tức Cao-Đoàn chi cả. Chàng rất buồn, bão năm Hùng trở ra về.

Về đến nhà năm giờ chiều, chàng dùng cơm xong đúng sáu giờ tối chàng kêu năm Hùng sáu Vốn dặn rằng : Đêm nay hai người phải làm như vậy... như vậy... Năm Hùng sáu Vốn dạ dạ vưng lờ đi xuống. Rồi chàng lại kêu Châu-tam-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá dặn rằng : Đêm nay tôi đi chơi, việc nhà xin ba người gìn giữ cho nghiêm ngặt, kéo bọn Cao-Đoàn đến dòm hành.

Châu-tâm-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá dạ dạ vưng lờ. Xuân-Ngọc sai các xong rồi xách canh (canne) đi xuống lầu đi chơi.

Chàng vừa ra lộ, thấy đèn điện tứ giã, theo đường cái đỏ cái xanh rất đẹp, thiên hạ lao xao đi dạo, dập dề giai nhân tài tử. Chàng đi theo đường Galliéni vòng lại de la Somme thấy mấy tuần lầu cao vọi vọi, đèn thấp sáng như ban ngày, tiếng đờn ca nghe thanh thót trước lang cang mấy

ả bán phần buôn hương áo quần chải chuốt, đứng trên ngõ xuống, ngoắt gọi kẻ đi đường, chuyện cười rất nên vui vẻ.

Chàng đứng dựa cột đèn mà xem từ phía, chốn thiên hạ thiên hạ rầm rì, xe qua ngựa lại luôn luôn không dứt, mấy cửa hàng đèn phụt chói lòa, cô bán chè đậu ngâm nga thảnh thót, thảng từng bán củ năn ngọt ròn rạng, chệt đậu phụng rang mang thùng lộp cộp, khách bán mì cộp cộp gổ rac thanh-niên già cả ồ ào, đều lẫn bước tranh nhau lược đậm, thêm mấy cô đầm chung diện nhồn nha, chốn thành thị càng ra vẻ đẹp, cậu xe kéo ề ép kiếm tiền, mấy chú ghiền tru phiến không lúi; cũng chen nhau toan bề móc túi, thật là một buổi cạnh tranh kịch-liệt.

Chàng Xuân-Ngọc nhìn ngó nhưng chàng không thể vui được, vì chất chứa trăm lo, nào đều oan khúc, khiến danh nhơ, nào người yêu dấu bơ vơ đâu không rõ, chàng lần bước đi ngan qua mấy căn lầu-son các tia của bọn làng chơi, thì nghe ở trên reo reo những tiếng thô tục lố lờ.

Chàng qua khỏi bỏ lối hai chục cang đến một căn lầu, ở trước có kiến vật tốt tươi, trong chung dọn trăm chiều hoa lệ, bỗng chốc nghe tiếng đờn bi-a-nô thâm trầm thanh nhã, chàng nói thầm rằng : Nhà này là nhà của Tiết-Hoa. Tiết-Hoa xưa cũng tại ta phụ tình cùng nàng, nên nàng tức mình mới ra buôn hương bán phần, thật cũng lắm thương cho nàng và cũng trách ta sao bạc tình khôn khéo, nhưng cách khôn ngoan của nàng cũng đủ cho nàng sung sướng vậy.

Chàng Xuân-Ngọc nói đến đây bỗng thấy cái xe kéo chạy đến ngừng, một người tây bước xuống, râu ba hàm, mập, lưng, lấy tiền trả rồi bước vào. Chàng Xuân-Ngọc nhìn sững rồi ra vẻ vui mừng nói thầm rằng : May cho ta thắng tây ấy chính là Cao-Đoàn nó hữu tình với Tiết-Hoa chắc Tiết-Hoa sẽ biết nhà nó . . . để ta hỏi Tiết-Hoa thì rõ. Ủa mà ta có nên hỏi Tiết-Hoa chẳng ? Không đâu Xuân-Ngọc không khi nào cạy tay đờn bà mà, vả lại ta xưa phụ rẫy nàng lẽ nào nàng giúp ta sao ?

Chàng Xuân-Ngọc nghĩ đến đây, chàng sanh ra một kế đi vòng ra sau, nhảy lên nóc nhà bếp rồi chườn lên cửa sổ mà trèo vào phòng, chàng gặp căng phòng để rượu thì cả mừng mở cửa đi ra thấy một căng phòng rộng rãi ở trước chạy suốt

ra đèn sáu hai bên có vẽ sơn thủy rất khéo có chưng kiển theo kiểu lạ đường thề chốn huê viên.

Chàng Xuân-Ngọc nói thầm rằng : khen cho Tiết-Hoa biết cách chưng dọn như vậy, ai chưa tuần đến phải động tình suy lụy vì nàng. Mấy bức sơn thủy ai vẽ không thua chi ở nhà ta. Chàng nói đến đây bỗng nghe tiếng rất điệu dàng rằng : « Ông mà tôi tưởng thẳng tây nào chớ ? Lại nghe tiếng Cao-Đoàn cười hi hi. Thì cánh cửa mở ra Tiết-Hoa bước vô trước, Cao-Đoàn theo sau. Chàng Xuân-Ngọc ấn vào mấy chậu lý, và ninh lặng, để coi Cao-Đoàn hành động cách nào rồi sẽ tùy cơ thi hành.

Tiết-Hoa kêu bồi dọn bàn, lấy rượu rơm đem ra cho Cao-Đoàn uống, vì Tiết-Hoa biết linh sanh Cao-Đoàn ưa uống rượu rơm lắm.

Cao-Đoàn nói rằng : Không đâu, bữa nay tôi có bệnh không uống, hôm nay nhớ quý nương mà không đến thăm được, thật xốn san hết sức, hôm nay cũng có việc, hơn đôi phút đến thăm quý nương đây.

— Đội ơn ông lắm, có thể nào em đến nhà ông được chăng ?

— Được, nhưng tôi không có ở chỗ cũ nữa, mai tôi sẽ đến mời quý nương đến nhà chơi.

— Ông chỉ em đến thì đủ rồi, cần chi phải nhọc thân ông đi rước.

— Nhà tôi quý nương không thể tìm được, để mai sẽ rõ. Thôi tôi xin kiếu quý nương, bây giờ có việc cần tôi phải đi. Cao-Đoàn nói rồi ôm Tiết-Hoa mà hun rồi đi thẳng xuống lầu, Tiết-Hoa tay vịn cánh cửa dòm theo khi Cao-Đoàn đi khuất, Tiết-Hoa nói lầm thầm rằng : « Thằng Cao-Đoàn thật một thằng ác đức ta biết nó lắm, nó lụy vì ta, ta tìm cách hay cho nó mê, thâu tiền nó cho nó biết mặt. Tiết-Hoa nói đến đây chúm chím cười, bỗng chúc lại nói rằng. « Ôi ! Ta chẳng nên dựng tiền của Cao-Đoàn đâu, nó là thằng hung dữ, nếu ta lấy của nó bấy nhiêu, tức nó hại người bấy nhiêu.

Chàng Xuân-Ngọc nghe Tiết-Hoa nói thì chàng căm động nói thầm rằng : Khả khen cho Tiết-Hoa tuy phùng lang chạ, nhưng cũng biết việc ác đức, biết chọn kẻ hiền lành,

như vậy ta đáng cậy nàng giúp ta trong việc này, chàng nghỉ rồi đứng dậy bước ra. Tiết-Hoa xem thấy thì kinh-hồn oân vía muốn chạy, chàng nói rằng : Xin cô chờ kinh tâm, tôi chẳng phải như Cao-Đoàn đâu, cô đừng lại cho tôi hỏi ít điều.

Tiết-Hoa nghe động nói tao nhả thì đứng lại dòm kỹ thấy người Nhựt nàng nói : Ông muốn nói chuyện chi tôi nghe giọng nói của ông chẳng phải là người Nhựt, có lẽ ông giả dạng chăng ?

— Phải lắm, tôi rất khen cho cô đoán không sai, xin cô ngồi rồi tôi sẽ nói cho cô nghe.

— Ông cứ nói đi, Tiết-Hoa và nói và bước lại kéo ghế ngồi. Chàng Xuân-Ngọc cũng ngồi rồi nói rằng : Tôi rình đây đã nghe rõ các việc của cô và Cao-Đoàn trò chuyện hết, có lẽ cô rõ việc của Cao-Đoàn hành động, cô nói cho tôi nghe tôi rất cảm ơn lắm đó.

— Tôi không rõ đều chi của hắn cả.

— Sao khi nãy cô nói rằng : Cô biết Cao-Đoàn là thằng ác đức ?

— Ấy là tôi định như vậy.

— Sao cô định được ?

— Vì tôi xem cử chỉ của hắn chẳng phải người lành.

— Mai cô đến nhà Cao-Đoàn không ?

— Đến chứ.

— Cô đến nhà Cao-Đoàn tôi xin cậy cô, chẳng biết cô có vui lòng chăng !

— Chuyện chi ông nói nghe thử, liệu việc tôi làm đang sẽ vui lòng.

— Không chi lạ. Chỉ cậy cô làm ơn xem cho rõ coi nhà nó ở đường nào, hôm sau tôi đến cô trả lời thì tôi mang ơn cô nặng lắm.

Tiết-Hoa cúi mặt suy nghĩ một chập nói rằng : Ông là ai lại cậy tôi như vậy ? Xin cho tôi biết mặt thì tôi mới vui lòng.

— Tưởng lại cô biết mặt tôi cũng không ích chi.

— Nếu ông không cho biết, tôi chẳng khi nào vưng lời được.

Chàng Xuân-Ngọc nói thầm rằng : Tiết-Hoa nó thương ta, hữu tình với ta, mà cách biệt bốn năm chẳng biết nó còn nhớ chẳng ? Ôi ! nếu nó nhớ mặt nó buộc ta phải kết hôn với nó thì nó mới đúng lời ta liệu làm sao ? Ừa mà không lẽ, vì nó đã ra thân làm khách làng chơi, chắc nó không còn như thế nữa.

Xuân-Ngọc nghĩ như vậy liền nói với Tiết-Hoa rằng : Có muốn biết mặt tôi xin đi đóng cửa chặt chắn, thì tôi mới cho thấy mặt được. Tiết-Hoa nghe bảo tức cười và nói thầm rằng : Kỳ thay, người này là ai mặt ra thế nào mà quý dường ấy, thôi ta vưng lời để coi thế nào cho biết. Nàng nghĩ như vậy rồi bốn thân chạy đi đóng hết các cửa.

Xuân-Ngọc nói rằng : « Nếu cô biết mặt tôi rồi, xin đừng từ chối việc tôi cậy khi này.

— Việc ấy rất dễ, tôi sẵn lòng với ông.

Xuân-Ngọc cả mừng đứng dậy gỡ mặt giả ra xong xuôi rồi ngó Tiết-Hoa cười nói rằng : « Cô có nhớ tôi chẳng ? »

Tiết-hoa nhìn sững bỗng chúc lại đôi hàng lụy ngọc từ từ chảy theo đôi má trắng trẻo của nàng.

Xuân-Ngọc thấy vậy than thầm rằng : « Chết rồi nếu vậy nàng còn thương ta, ôi ! tệ cho ta, ta cho nàng biết mặt nếu ta không toan liệu e khi nàng bán rao chẳng ? » Chàng Xuân-Ngọc nói đến đây bỗng nghe Tiết-Hoa nói tiếng bệu bạo rằng ».

Anh ôi ! Đường-huỳnh ôi ! rồi ngã ra bất tỉnh, Xuân-Ngọc cả kinh chạy lại đỡ nàng dậy đem đèn giường để nàng nằm, chàng trở ra mang mặt giả vào tính đi, chàng vừa dợm bước lại nói thầm rằng : Sao ta lại đi ? Nàng Tiết-Hoa chưa tỉnh công việc nàng chưa hứa, nàng lại biết ta, nếu ta đi thì càng hại cho ta. Chàng nghĩ như thế liền bước trở vào phòng kêu lên rằng : Cô hai, tỉnh dậy, Tiết-Hoa mở mắt nói rằng : Đường-huỳnh ôi ! anh phụ phàn chi lắm để cho em trăm đần ngàn cay, dày thân gióc liễu vì một chữ « tình » Đường-huỳnh ôi ! anh há chẳng biết « tình là giây oan » tình là nghiệp chướng sao ?

— Cô hai ôi ! chẳng phải tôi không lòng dạ chi mà chẳng biết động lòng, nhưng vì tôi đã có hứa hôn trước rồi.

Tiết-Hoa ngồi dậy hỏi rằng : Đường-huynh hứa hôn với ai ?

— Với nàng Kim-Sa.

Tiết-Hoa nghe nói Kim-Sa thì dục mình nói thầm rằng : Phải lắm, Kim-Sa tài sắc hơn ta, cho nên chàng hứa hôn cũng phải, thôi ta chờ trong chi, tuy lòng ta chưa bợn, chờ cũng mang tiếng phùng ong bướm.

Ôi ! ta thương chàng bây giờ chàng đã hứa hôn với người khác, ta biết làm sao gần chàng được. Tiết-Hoa suy nghĩ một chập lâu liền nói với Xuân-Ngọc rằng : Thưa Đường-huynh ! em rất vô phúc không được gần chàng, bây giờ Đường-huynh đã hứa hôn với nàng Kim-Sa rồi, vậy em xin Đường-huynh nhìn em là em của Đường-huynh đừng em có thể gần Đường-huynh, kéo lòng em thương nhớ tội nghiệp.

Chàng Xuân-Ngọc nghe nói cũng cảm tình liền nói rằng : Được, vậy em hãy giúp giùm anh mà bắt Cao-Đàn thì ơn ấy sánh tài non biển đỏ, anh tuy biết em không tài sức chi, nhưng em khôn khéo anh phải cậy em, em thăm dò giùm anh.

Tiết-Hoa nghe Xuân-Ngọc nói thì mừng rỡ vô hạn nói rằng : em chịu, em quyết liều thân em giúp cho anh.

Xuân-Ngọc cũng vui đẹp dường như nắng hạn gặp mưa rào. Chàng liền nói rằng : Thôi anh về có việc em nhớ giúp giùm anh.

Tiết-Hoa dạ dạ vâng lời đưa chàng ra khỏi cửa, khi chàng lên xe kéo đi khuất nàng mới trở vào.

Theo con đường Paul Blanchy chạy lên lối năm trăm thước, bên phía tả một cái nhà lầu, xung quanh cây dầu, cây bần, tàn che khuất nóc.

Lúc bây giờ đã một giờ khuya, trời tối đen như mực, nhờ có mấy ngọn đèn điện chói mới thấy đường, cảnh yên lặng như tờ, phúc chốc chỉ nghe luồng gió bay qua làm cho cành cây tiếng lờ hoát tháo rì rào trong đôi lác.

Nhà ấy là nhà ai mà buồn đèn nhĩ ? xem tru sâu đến thế ? mới nói ra chắc ai cũng rõ là nhà của nàng Nguyệt-Anh.

Đêm nay nàng Nguyệt-Anh không ngủ được chỉ ngồi bên bà thờ cha mà khóc than, nàng là con rất có hiếu cho nên nàng quyết sẽ tìm bọn R. H. M. O. mà báo thù cho cha.

Đêm khuya vẫn vế, chỉ nghe tiếng khóc than hòa lẫn với giọng Hàng-thiên (1) cùng Đễ-quyên (2) nghe thảm thiết, dầu ai gan đồng dạ sắt sa vào cảnh tượng này ắt cũng phải tiêu táng động mỗi thương tâm mà rơi lụy nhỏ châu vảy.

Nàng Nguyệt-Anh khóc giãy lâu lại nghe tiếng thẳng lẳng chắt lưởi dường như cũng buồn cũng rầu chung cùng nàng, khiến cho nàng càng thêm sầu não ! nàng trách rằng : « Tào-công ôi ! sao ông độc ác làm chi, một cửa nhà đang vui vậy, bỗng chúc cha con phân rẽ đã biết rằng : ở trong trời đất ai tránh khỏi lỗ ngàn thu song chết mà được vẹn toàn, an lòng nơi chính suối, thì nàng đáng chết chớ chết như cha tôi để hận trong tâm, mang theo triều triệu thì cái thảm thiết của tôi là con biết ngày nào cho dứt. Ôi ! cha ôi ! xin cho có linh thiên giúp trợ con mà bắt quân hung giữ.

Nàng Nguyệt-Anh than đến đây bỗng nghe hỏi rằng : nàng tin bắt ta phải chăng ? nếu vậy ta bắt nàng trước.

Nàng Nguyệt-Anh dòm lại thấy một người mang mặt nạ, mập lũng nàng cả giận nói rằng : mi là quân hung ác, mi giết cha ta thù ấy không chung đội trời, nói rồi nhảy đến đánh vào mặt người mang mặt nạ ấy. Nguyên nàng Nguyệt-Anh biết chút ít nghề võ)

(1) Nàng Nguyệt-Anh không chúc kinh sợ là theo tánh thiên nhiên của nàng, giã lại thêm mối thù to nên cái giận của nàng không thể nào ngăn được.

Người lũng mang mặt nạ tránh khỏi rồi nói rằng : « Mi muốn chết nên mới dám cả gan như vậy, nói rồi đá vào mặt nàng Nguyệt-Anh một đá, nàng tránh không kịp nên té nhào, người mang mặt nạ lại bỗng nàng Nguyệt-Anh vừa bước ra khỏi cửa lại có hai người tàu (quảng-đông) nhảy đến đánh người mang mặt nạ ấy.

(Nguyên người mang mặt nạ là Cao-Đoàn còn hai người quảng-đông là năm Hùng và sáu Vốn).

Cao-Đoàn xem thấy liền buồn nàng Nguyệt-Anh xuống, cự với năm Hùng và sáu Vốn.

Cao-Đoàn cũng là một tay lợi hại, võ nghệ rất cao cường, nên năm Hùng sáu Vốn vây đánh rất kịch liệt, gần ba giờ đồng hồ không phân thắng bại.

(1) Hàng thiên con ve kêu hát.

(2) Đễ quyên con dế ngâm nga,

Bồng có bốn người biện chạy đến rút súng bắn bồng và bão lớn rằng : « Chúng bây phải dừng lại không ta bắn chết. »

Cao-Đoàn chung lòn theo bụi cây trốn ra lộ chạy tuốt.

Còn năm Hùng sáu Vốn cả kinh đưa hai tay lên bốn người biện thấy không được rõ nên không hay Cao-Đoàn trốn ra, chỉ bước lại còng tay năm Hùng và sáu Vốn.

Năm Hùng nói thầm rằng : Nếu vậy ta không cần thận, để cho đến việc này, ắc là liên lụy đến việc của thầy ta, thì khó cho thầy ta tìm bắt Cao-Đoàn biết bao. Năm Hùng suy nghĩ như thế thì buồn dầu dầu.

Bốn người biện xúm lại dỡ nàng Nguyệt-Anh vào nhà, kêu bọn tớ giao rồi trở ra cửa ngõ bồng nghe vật chi nổ một cái (bốp) nhán lửa khói bay ngui ngút, bốn người biện và năm Hùng sáu Vốn ngã ra bất tỉnh.

Nói qua chàng Xuân-Ngọc từ giã nàng Tiết-Hoa trở về vừa đến nhà, chàng sực nhớ lại việc năm Hùng sáu Vốn làm, chẳng biết thế nào, chàng rất nghi ngại, nói thầm rằng : Lạ này bữa nay sao ta phát nghi quá lẽ ắc là năm Hùng sáu Vốn ắc phải bị việc bất thành chăng ? Chàng nghĩ như thế rồi bảo xe kéo, kéo trở lại chạy theo đường Paul-Blanchy vừa đến ngã tư Lagrandière chàng thấy người tây râu bao hàm khi nãy chạy trở xuống, chàng bảo xe kéo ngừng đợi chàng một chút, chàng nom theo và nói thầm rằng : « Cao-Đoàn thật là một thằng hung ác, vậy ta phải bắt nó đêm nay, chàng nghĩ như thế, muồn rượt theo bắt Cao-Đoàn. Song lại nghĩ thầm rằng : Nếu ta bắt không được nó lại làm náo động thì khó cho ta, thôi để ta dò coi nhà nó chỗ nào, chàng nói rồi đi theo.

Cao-Đoàn dòm thấy dục chạy, chàng lật đật rượt theo đến đường d'Espagne có một cái xe hơi chạy đến Cao-Đoàn nhảy lên chạy tuốt.

Chàng Xuân-Ngọc tức mình đi trở lại lên xe kéo bảo chạy thẳng, xe kéo chạy chàng ngó hai bên, thì nhà nào cũng cửa gày then để an giắt điệp, bù những công lao mòn mỏi suốt ngày.

Còn cây lá thì ra vẻ vui mừng đâm đọt đề hững sương của đức Thượng-đế ban cho đặng sống hằng ngày. Chàng

dòm xem phong cảnh lúc khuya thì động lòng liền ca lên rằng :

« Trong đời ai kể tài tình ?
« Bao la bát ngát sinh sinh ly kỳ
« Hữu tài cho lão Hóa-Nhi,
« Muôn trùng chủng loại một khi tạo thành.

Tên xa phu mệt đồ mồ hôi, nhưng cũng la lên rằng :

*Đêm khuya cửa đóng then gài,
Người người an nghỉ bù ngày công lao.
Thân ta chẳng nghỉ chút nào,
Ráng công tìm kiếm ít hào nuôi con.*

Chàng Xuân-Ngọc nghe tên xa phu ca liền khen hay, tên xa phu vui dạ tiếp rằng :

« Hột sương phơi phất trên cành,
« Giúp cho sự sống muôn vàng loài cây.
« Tạo công sao ở thế vầy,
« Cây kia còn giúp, thân này dành ngo.

Chàng Xuân-Ngọc nghe tên xa phu ca chàng cảm động khôn cùng. Chẳng bao lâu xe đã đến nhà nàng Nguyệt-Anh, chàng xuống xe móc cho tên xa phu năm đồng bạc, tên xa phu mừng rỡ bội phần, tỏ lòng cảm ơn muôn kiếp, chàng ra dấu bảo tên xa phu đi, đoạn chàng lần bước đi lại cửa ngõ, nhà nàng Nguyệt-Anh, dòm vô nhờ ánh đèn khi chàng thấy bốn người biện tây năm Hùng và sáu Vốn. Chàng kinh ngạc nói thầm rằng : sao chúng nó làm cho náo động đến đôi phải vào tay bốn người biện này, may phước cho ta lắm, nếu ta không đến đây thời công việc của ta ắc bay đi rồi, chàng vừa giết tiếng bỗng thấy bốn người biện tây hè hội khiến nàng Nguyệt-Anh vào nhà. Xuân-Ngọc càng lấy làm lạ hơn nữa, chàng nói : sao nàng Nguyệt-Anh lại mê mang như thế. Chàng nói đến đây bốn người biện trở ra dắt năm Hùng và sáu Vốn đi.

Xuân-Ngọc dòm thấy chàng thò tay vào túi lấy ra một vật tròn bằng trứng gà, nhắm ngay chỗ bốn người Biện liên đến bỗng nghe nổ một cái «bốp» nhán lửa, tức thì khói bay ngui ngút. Bốn người Biện và năm Hùng sáu Vốn nhảy mũi ít cái ngã xuống đất mê mang hồn phách. Chàng đem năm

Hùng sáu Vốn đề lên xe xong, chàng trở vào thấy bọn tôi tớ xúm nhau lẫn xăn kêu réo nàng Nguyệt-Anh, lại tĩnh, bọn tôi tớ của nàng Nguyệt-Anh khi thấy Xuân-Ngọc trở vào thối ra tuồng kinh sợ.

Xuân-Ngọc nói với bọn ấy rằng : « Mấy em chớ kinh sợ, ta chẳng làm hại đâu » Đoạn chàng bước lại gần thấy nàng Nguyệt-Anh màu hồng trào ra chàng cả kinh nói với bọn tớ rằng :

« Mấy em an lòng, để ta đem cô hai về nhà cứu cấp, khi lành mạnh sẽ trả về » Bọn tớ chẳng dám căng ngăn chi cả chỉ đứng ngó mà thôi.

Chàng Xuân-Ngọc bước lại bông nàng Nguyệt-Anh đem ra xe, đạp máy chạy tước về nhà. Khi về đến nơi năm Hùng sáu Vốn cũng vừa tĩnh lại. Xuân-Ngọc bảo năm Hùng đem nàng Nguyệt-Anh lên phòng, còn phần sáu Vốn đi cất xe, cả hai cũng chẳng lấy chi làm lạ, đồng phận sự ai nấy làm.

Xuân-Ngọc lên lầu ngồi suy nghĩ, chàng lấy làm lo lắng, vì chàng chẳng biết rước ai cứu bệnh cho Nguyệt-Anh. Chàng nhận chuông kêu năm Hùng sáu Vốn lên hỏi rằng : hai người biết rước ai cứu bệnh cho nàng Nguyệt-Anh chẳng. »

Sáu Vốn nói : thì rước ông Đồ-thanh-Cao lập tức.

Không dặng, hẳng đã bị hai lần đã kinh tâm táng đờm rồi, giả lại ta không cậy hẳng nữa.

— Rước quan lương-y Angot.

— Cũng không dặng nữa, vì Angot là một người tài trí chẳng thua Lơ-Mon, nếu ta rước hẳng thì hẳng sẽ tìm đến ồ-hang ta.

— Ta bịch lấy hai mắt ông như Đồ-thanh-Cao vậy.

— Đồ-thanh-Cao ta làm cách ấy gọi rằng dề, hẳng không thể tìm ra dặng ; còn Angot nó bươi móc ra tức thời.

— Angot, thì Angot chớ nó tài trí chi, thầy lại sợ vậy ? Xuân-Ngọc nói rằng : Hai người không hiểu, để thầy thuật tài của Angot cho hai người nghe. Nguyên khi thầy còn ở với dưỡng phụ của thầy tại Bá-lê, thầy học tại Y-khoa-viện, Angot cũng làm ở đấy, thầy biết hẳng lắm. Một hôm hẳng cũng bị bọn hung dặng, tên dặng ấy là, (Hắc-sur-tử) dặng ấy rất lợi hại, chúng nó rước Angot theo cách như ta rước Đồ-thanh-Cao vậy.

Sáng ra Angot đến tỏ cho quan Cảnh-trưởng hay, và bảo

quan cảnh trưởng rằng : Ông cứ đem lính đến nhà tôi, rồi bịch lấy mắt tôi lại, đoạn tôi chỉ đâu ông đi đó thì gặp ở cửa bọn nó. Quan cảnh-trưởng nghe nói cũng không chắc gì được, nhưng ngài cũng vì tình nghe theo làm y như vậy.

Angot bịch mắt xong đoạn nhớ chừng mà chỉ, đi vòng do một chập đến con đường Godot de Mauroy thật quã nhà của đảng « Hắc-sur-tử » nơi đấy.

Năm Hùng nói : Nếu vậy nghe theo lời của anh sáu Vốn thì mang hại.

Sáu Vốn le lưỡi lắc đầu ra tuồng kinh sợ mà rằng : May cho tôi không đả lăm tay Angot rồi.

Năm Hùng hỏi : Bây giờ ta rước lương-y Annam được chăng ?

Lương-y Annam người biết ai thật giỏi thời đi rước mau về cứu nàng, kéo dề lâu hại lắm.

— Tôi biết ông Huỳnh-đình-Đột là y sanh rất tài, ở Saigon thường họ kêu là « Biên-Thước » tái sanh, hoặc là y-tiên linh được.

— Nếu có thầy hay như thế, thì rất may cho ta lắm. Thôi hai người xuống lấy xe đi rước ngài cho mau.

Năm Hùng sáu Vốn dạ, đoạn kéo nhau đi. Chẳng bao lâu rước ông Huỳnh-đình-Đột đến.

Huỳnh-đình-Đột là y-sanh rất tài, ông tuổi lổi năm mươi, trung người, không ốm không mập trắng cao râu dài, trông thấy phải người hiền đức. Song người có tài thì tức nhiên có tật, ông Huỳnh-đình-Đột có tật âm tửu thường ngày, ông thường gọi cụ Lý-Bạch là tổ sư của ông vậy.

Ông thường du ngoạn mấy cảnh u-nhàn Trung Nam Bắc : khi ông an nơi núi Tản-Viên xem trăng lúc gọi nguyệt, ông tự xưng ông là Bá-di ần-sĩ, khi ông nường thuyền theo ngọn nước sông Hương, ông gọi ông là Tô-Thức (Tò-Thức tự là Tử-Chiêm, hoặc Tô-đông-Pha).

Chuộng nơi phong cảnh điều-hiêu du ngoạn bởi thế nên nơi gia ai trong vào ngõ chốn bông lai tiên cảnh, nào là tòng bả sum sê nào là lựu lê cam quít, bông hoa rực rỡ, tủa nở bốn-mùa.

Nói qua chàng Xuân-Ngọc thấy nàng Nguyệt-Anh mê-mang hồn phách chàng lấy làm lo sợ vô ngần, trong chừng năm Hùng sáu Vốn về mau, nhưng sao trót ba giờ đồng hồ

không thấy, chàng lấy làm bức bối kêu Dương-hầu-Tả đi thối thúc, bỗng thấy năm Hùng chạy lên, chàng cả mừng hỏi rằng : « Người rước ông Huỳnh-dinh-Đột đến chưa ?

— Đến rồi, còn ở dưới lầu.

— Sao không mời lên.

— Còn chờ linh thầy.

— Thỉnh ngài lên mau.

Năm Hùng vâng lời chạy trở xuống lối năm phút trở lên có một ông già theo sau. Chàng nhận biết người này là Biên-Thước tái sanh, liền chào mừng theo cách lịch, chàng nói với Huỳnh-dinh-Đột rằng : Mong ơn ngài cứu giùm bệnh hiểm nghèo, nếu được mạnh mẽ song toàn, tôi xin nuôi ngài đến chết.

— Bệnh thế nào giắc tôi vào xem sẽ biết.

Xuân-Ngọc giắc Huỳnh-dinh-Đột vào phòng chỉ nàng Nguyệt-Anh nói rằng :

— Tiên-sinh hãy chẩn mạch thử.

Huỳnh-dinh-Đột chẩn mạch rồi nói rằng : Bệnh này dường như bị đánh vào ngực, hoặc té cần, nên lạc huyết và tức, không thể nói năng chi được, nhưng tôi có thể cho uống hai thang thuốc thì mạnh như thường.

Xuân-Ngọc cả mừng hỏi Huỳnh-dinh-Đột ra toa, bảo Lê-mộc-Việt đi bốc thuốc.

Thật quả như lời, hai hôm sau nàng Nguyệt-Anh định tỉnh, dòm xung quanh lạ cảnh lạ nhà, nàng ngồi dậy xem xung quanh thấy phòng lại không cửa, còn đang ngơ ngẩn tìm xem, bỗng nghe tiếng rờ rờ, vách tường nứt ra làm hai phúc chúc lại thành ra một cái cửa vuôn vức. Một người mang mặt-nạ, bận đồ pyjama bước vào.

Nguyệt-Anh xem thấy, bỗng sợ nhớ đến cha thì gan trào, lửa dậy, nàng nạt rằng : Mi phải là đũa giết cha ta chăng ? Mi phải R. H. M. O. chăng ?

Người ấy cười và nói rằng ; xin cô bớt cơn thịnh-nộ, để tôi tỏ hết nguồn cơn cho cô nghe.

— Mi muốn nói chi, mi bắt ta về đây đặng ép buộc đều dè-tiền phải không ?

— Không tôi là người cứu cô hôm đêm khỏi tay bọn hung ác đó.

Nguyệt-Anh nghe nói liền nghĩ thầm rằng : Người này là ai ? Lại xưng rằng cứu ta khỏi tay bọn hung ác, lời nói dối hay thật ? Ta rất nên khó nghĩ, vậy ta hỏi thêm hăng coi hăng xưng thế nào ? Nguyệt-Anh suy nghĩ như thế đoạn hỏi rằng : Thầy là ai xin cho tôi biết danh thầy, đừng sau phòng đáp ơn nặng triệu này ?

— Tôi là R. H. M. O.

— Ủa này R. H. M. O.

Nguyệt-Anh nói bấy nhiêu rồi đứng dậy ngó chàng Xuân-Ngọc một cách đại thù.

Xuân-Ngọc đã rõ ý liền nói rằng ; cô hải gượng tri định tâm, tôi nào phải người thù của cô. Có phải cô tin theo lời du-cáo, như trong mảnh giấy ở túi áo của bác chẳng ? không đâu cô đừng tin như thế, bọn ấy là bọn đại-thù với tôi, nên nó quyết hại tôi. Bọn ấy là bọn bác ông Huỳnh-hải-Thọ và nàng Huỳnh-kim-Sa, lại hại chàng Xuân-Ngọc phải chịu mười lăm năm lao lý.

Nguyệt-Anh nghe chàng Xuân-Ngọc nói một hơi im điệu như nước chảy, gió reo làm cho tâm thần nàng bấn loạn, một chập nàng ngó ngay Xuân-Ngọc mà thốt lời rằng : Những lời nói ấy nghe hửu lý, song tôi không chắc được, vì ai lại chẳng biết chữa mình tự khoe hơn đức. Ấy vậy thầy cho tôi xem gương mặt của thầy, thì tôi mới tin bằng lời.

Xuân-Ngọc cười nói rằng : « Cô muốn xem mặt tôi sao ? Cô hai ôi ! muốn đều chi khác tôi có thể vui lòng, chớ đều ấy tôi không thể nghe theo được. Tưởng lại cô biết mặt tôi cũng không ích chi cho cô, mà lại hại về tôi đó.

Nếu thầy không cho tôi biết mặt rõ thầy chính là người giết cha tôi.

— Mặc dầu cô ghét thương tự ý, chớ việc ấy khó vưng lời cô được. Thôi bây giờ tôi xin đưa cô về.

Xuân-Ngọc nói bấy nhiêu, đoạn bước ra tức thì tấm vách khép lại như thường. Nguyệt-Anh ngồi xuống giường mà sợ pháp phòng, nửa nghĩ rằng thiệt nữa ngờ rằng gian. Nàng nói thầm rằng : Người chi mà gương mặt quí lắm vậy, hay là sợ ta biết mặt rồi đến tỏ cùng quan chánh sở mặt thám chẳng. Ủa lạ này ! Theo lời nói tuy ta không rõ gương mặt, chớ đoán không phải kẻ hung ác như tên đến bắt cha ta trước vậy. ☹

Nàng Nguyệt-Anh nghỉ đèn đây bỗng thấy toàn cả gian phòng vận động, dường như lần hồi sụt xuống.

Nguyệt-Anh cả kinh, nàng định cứng lấy thanh giường khi giáng phòng vững không vận động nữa, tức thì cửa mở như khi nấy, có hai người bước vào nói rằng : « Cô đã mạnh rồi bây giờ xin đưa cô về ». Nguyệt-Anh hỏi rằng : Hai thầy là ai, xin cho tôi biết danh.

— Hai tôi dưới quyền của R. H. M. O.

Nguyệt-Anh nghe nói nghỉ thầm rằng : Bọn này lấy bốn chữ R.H.M.O. rất khó hiểu nghĩa. Thôi, ta âu đành trở gót lui hải, rồi sau sẽ diện kế truy tầm. Nguyệt-Anh nghĩ như thế liền nói rằng : Tôi rất đội ơn hai thầy ra tay nghĩa hiệp cứu tôi, lẽ tôi phải đáp đền xứng đáng, song hai thầy thì ăn bất cầu báo khiến cho tôi không an dạ đó là điều thứ nhứt, còn điều thứ nhì không rõ hà danh biết ai mà sùng bái.

— Cô chớ nóng lòng, rồi đây cô sẽ rõ công việc bí-mật của chúng tôi. Bây giờ chúng tôi chỉ cầu xin với cô một điều chẳng biết cô có vui lòng giúp chăng ?

— Điều chi thầy cứ tỏ ngay, nếu tôi có thể làm được sẽ vâng lời.

— Không chi khó, chỉ mong rằng cô đi về xin kín miệng giùm đừng tỏ cho ai bọn tôi và chỗ ngụ.

Nguyệt-Anh nghe nói, nàng đứng suy nghĩ một chập, mới nói thầm rằng : Bọn này làm cho ta rất nên rối trí, cách nó đối đãi với ta rõ là người Nghĩa-Hiệp, song khó tin được, người làm nghĩa sao lại dấu mặt ăn danh, lại không cho ai biết nơi ngụ. Rõ là quân ác đê, bốn chữ R.H.M.O. là bốn chữ trong túi áo của cha ta khi người sắp chết cách tức tưởi, bốn chữ R.H.M.O. là bốn chữ cha ta phải ngậm cay nuốt đắng ở chốn suối vàng khó an tắc dạ. Ta có đáng hận chăng ? Hay là tin bằng lời của chúng nó. Ôi ! rất rối trí rồi lòng cho ta lắm. Nguyệt-Anh nghĩ như thế đứng ngẩn ngơ, một chập lại tiếp thầm rằng : « Thù cha là nặng, ta quyết trả cho xong, có lẽ đâu ta xiêu lòng theo lời dối trá của bọn này mà thả theo vòng nước. Mấy năm ta cầm quyền tờ « Nữ-Lưu diễm-kịch » ai ai cũng sùng bái ta, một lòng sắc đá, chẳng sợ chánh-phủ, chẳng ghê quan lại, chẳng biết qui phục ai, chẳng xiêu lòng câu vãn lời nói của ai, nay có sao lòng dạ ta đổi ra non nớt như vậy. Ôi ! R. M. H. O. là kẻ thù, ta phải toan trả. Nàng

Nguyệt-Anh nghĩ đến đây bỗng nghe Lê-mộc-Việt hỏi rằng:
Cô tin sao ?

— Được, thầy mở cửa cho tôi đi.

— Cô có chắc như lời không ?

— Lời tôi hứa thời như rửa chén đĩa, tôi chẳng bao giờ
thất lời hứa với ai cả.

— Tôi cũng biết cô là một người phụ nữ đường đường
chánh chánh, cô cầm quyền một tờ báo rất nên có giá-trị, cô
xuất khẩu như phá-thạch, nên tôi tin bằng lời.

— Thôi thầy cho tôi đi.

— Khoan, chờ một giây lát.

— Chi vậy.

— Vì bệnh tức của cô còn nhiều, cô đợi giây lát lấy cái
toa đem về hốt thuốc uống.

— Cảm ơn thầy, thôi không cần chi, tôi cũng có quen
nhiều vị lương-y Langsa trừ danh.

— Không đừng dùng thuốc nào cả vì họ không thể cho
thuốc chứng bệnh của cô hết được.

Nguyệt-Anh đứng lời ngồi lại chừng giây lát, thì có một
người cũng mang mặt nạ, cầm cái toa thuốc vào đưa cho
nàng nói rằng : Cô hãy lấy cái toa thuốc của Đinh-Đột tiên-
sanh đây.

Nguyệt-Anh thò tay lấy xếp lại làm tư bỏ vào túi, tức-thì
cửa mở ra. Lê-mộc-Việt nói : Thôi cô về bằng an.

— Chào tam vị tôi về. Nguyệt-Anh bước ra khỏi cửa
phòng, tức-thì cửa phòng khép lại. Nàng dòm thấy một
giải nhà rộng rãi, ghế cần đánh đồng chiếu nhau sáng ánh
thật là một nhà tư bồn nhứt. Bốn bề cửa mở, nàng còn đứng
bước nhằm xem, bỗng nghe tiếng đồng hồ gõ 10 giờ, chập
nghe tiếng si-ren (sirène) ở hăng Charner thổi ó.

Nguyệt-Anh dục mình, nàng đi thẳng ra lộ, xem lại là
đường Douaumont, nàng kêu xe kéo đi trở về. Xe chạy đến
đường d'Ayot bỗng nghe kêu rằng : Cô Nguyệt-Anh dừng
lại. Nàng ngó một người biện tây, nàng lấy làm lạ, gì nàng
chẳng quen biết chi với người biện này, sao lại kêu nàng
như cách thân mật lắm vậy. Nguyệt-Anh bảo xa-phu ngừng
xe, người biện cỡi xe máy chạy đến hỏi rằng : Cô ở đâu đi
đây ?

— Ở nhà đi thăm bà con (Nguyệt-Anh nói như thể là
chẳng muốn trò chuyện lâu).

Người Biện mỉm cười nói : Cô khéo dấu thì thôi, tôi ở nơi nhà của cô mới về đây.

Nguyệt-Anh nghe người biện nói nàng hiểu cả, liền làm vui nói rằng : Xin lỗi ông vì tôi mất trí rồi ; chúng nó bắt tôi mới thả ra đây.

— Cô vui lòng ghé dinh quan chánh sở mật-thám tỏ cho ngài biết.

— Tôi cũng tính đi bây giờ.

— Tốt lắm.

— Chào ông tôi đi.

— Cô đi bằng an.

Nguyệt-Anh từ giả người biện Tây bảo xa-phu kéo đến dinh quan chánh sở mật-thám.

Xin xem qua cuốn thứ sáu thì rõ.

1877年11月11日

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

第1000号

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức - Lưu - Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1.	Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên)	4 cuốn	giá mỗi cuốn	0\$50
2.	Vì nước hoa rơi	1 cuốn	»	0.40
3.	Trương-Tĩnh Di Mật (Dương-minh-Đạt)	12 cuốn	»	0.40
4.	Lê-thái-Tổ Nguyễn-chánh-Sát	4 cuốn	»	0.50
5.	Giọt-máu Chung-tình (Tân-dân-Tử)	4 cuốn	»	0.40
6.	Đêm tối người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu)	4 cuốn	»	0.50
7.	Khởi-tình Mẫu-nhiệm (Dương-minh-Đạt)		»	0.40
8.	Nhạc-Phi tái sinh Tiểu anh hùng Lê-hằng Phi	5 cuốn	»	0.50
9.	Nam-cực Tĩnh-Huy (Hỗ-biểu-Chánh)	6 cuốn	»	0.45
10.	Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hoàn)	5 cuốn	»	0.40
-

Sách đang in :

1.	Oan-tình Ly-hận	7 cuốn	giá mỗi cuốn	0\$40
2.	Lửa đỏ Lòng son (Văn-Trình)		»	0.40
3.	Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu)		»	0.50
4.	Đầu tóc mượn (Lê-hoàng-Mưu)		»	0.50

Mua sỉ mua lẻ do nơi bán hiệu có cho huê hồng nhiều.